

ŠOKUJÚCE, VÁŠNIVÉ, PRAVDIVÉ, INTÍMNE!

KEĎ VÁŠEŇ
ZHADZUJE
MASKU

Linda Chopin

O VÁŠNI A SEXE, KTORÉ VO VÁS DRIEMU...

Text © Linda Chopin, 2014

Vydalo vydavateľstvo HladoHlas Group, spol. s r. o.,
Rumunskej armády 1/6, 036 01 Martin

www.hladohlas.sk, info@hladohlas.sk

ako svoju 64. publikáciu v roku 2014

Jazyková úprava Anna Fričová

Grafická úprava Pavel „Hirax“ Baričák

Fotka na obálke Conrado

Fotka vo vnútri Daniel M. Nagy

Vydanie prvé

Vytlačila tlačiareň Alfa print, spol. s r. o., Martin

Objednávky:

www.hiraxshop.sk, obchod@hiraxshop.sk

Kontakt na autora:

www.facebook.com/linda.chopin.77

ISBN 978-80-89711-25-3

KEĎ VÁŠEŇ
ZHADZUJE
MASKU

Linda Chopin

*„Daj pozor na svoje myšlienky,
lebo sú začiatkom tvojich činov.“*

čínske príslovie

Prológ

So Zoe som sa rozlúčila na parkovisku pred hotelom. Celou cestou ma prosíkala:

– Linda, no tak, zoznám ma s ním. Už ani neverím, že Lukáš je reálny. Nechápem, prečo ma s ním nemôžeš zoznámiť.

– Pretože on a ja sme sa niekedy dávno, ešte keď som ani len netušila, čo presne robí, dohodli, že nik o ňom nebude vedieť. Nikdy. Ale upokoj sa, ak raz súhlas získam, zoznámim vás, – povedala som a otočila tvár smerom k nej. – A možno si aj celkom dobre budete rozumieť, ak sa ja potom vrátim domov. Ale naozaj s tým musí súhlasiť. Niektoré dohody sú pre mňa sväté.

Vystúpila som z auta a keď som sa otočila, že zabuchnem dvere, vyskočila aj ona a prešla ku mne.

– Počkaj, Linda. Ešte sa s tebou rozlúčim, – povedala a objala ma okolo pása. Čakala som bozk na líce, ale ona mi ho vtisla priamo na pery. Prekvapilo ma to trochu, ale vytiahla som obočie a chytila ju za ruku.

– Ozvem sa zajtra, – usmiala som sa.

– Už je tu? Čaká na teba? – zakričala za mnou Zoe, ale už som len pokrčila plecami a bez toho, aby som sa obzrela, vošla do hotela.

Dnu som sa nadýchla a hlavou mi preletela myšlienka, či ma čaká v izbe alebo niekde inde. Bolo mi na omdletie z toho, že o chvíľu bude stáť predo mnou a ja pred ním. Nastúpila som do výťahu. Došla som pred izbu, vsunula kartu a na tretíkrát sa mi podarilo dvere otvoriť. Neznášala som systémy, ktoré boli na kartu. Nebol tam. Oprela som sa chrbtom o dvere, ale vzápätí mi v kabelke pípol mobil. Prečítala som esemesku:

Nikdy som na žiadnu ženu tak dlho nečakal. Dávam ti posledných päť minút. Ak nedôjdeš, odchádzam. Vážne!

„Prestaň,“ napadlo mi. Rýchlo som si umyla ruky a prešlapovala z nohy na nohu. Keby mi neposlal tú esemesku, tak tam prešlapujem možno aj hodinu, pretože stretnúť sa opätovne s niekým, kto ma pred rokmi zasiahol úplne všade, nebolo také jednoduché, ako sa zdalo. Chcela som sa ešte prezliecť, v opätkoch ma už príšerne boleli nohy, ale to by trvalo ďalších desať minút, a tak som to vzdala. Zišla som dole a pohľadom preletela po miestnosti. Nikde som ho nevidela. Srdce som mala niekde medzi hruďou a medzi nohami. Tĺklo v žalúdku, ktorý sa sťahoval v pravidelných intervaloch podľa toho, ako tĺklo. Keď ma zbadal, vstal a podišiel ku mne. Zvláštne, že si nepamätám, či mi dal pusku na líce, alebo nie. Naozaj si to nepamätám, pretože som mala pred očami akýsi závoj poskladaný z toho, čo bolo, čo je a z toho, čo bude.

Posadila som sa oproti nemu a z očí dala dole okuliare. Ako keby na tom záležalo, či ich mám, alebo nie.

– Pokojne si ich nechaj, – povedal mi.

Kývla som, že nie, a asi som sa aj hlúpo usmievala, pretože sa usmial.

– Nedáš si dole kabát? – opýtal sa ma.

„Nie,“ odpovedala som v duchu, „pretože budeš vidieť, že mám tvrdé bradavky.“

Ale predsa som si ho stiahla cez plecia. Prebehla mnou triaška. Krk som mala celý odhalený a nemusel robiť vôbec nič, aj tak ma striaslo. „Mala som sa prezliecť, vziať si šatku, rifle, a možno aj čiapku, aby mi nenaskakovala husia koža v desaťsekundových intervaloch z predstavy, že sa ma dotýka.“ Z myšlienok som sa prebrala, keď k nám prišiel čašník. Opýtal sa, čo si objednáme. Pobavene sa zasmial, dokonca sa mi zdalo, že sa aj trochu začervenal, pretože som si objednala čistú vodku. Pozrel sa na Lukáša, ale on sa len zaklonil a gestom rúk potvrdil, že je to naozaj tak, a hotovo.

„Žiadna láska a nik nebude vedieť, kto sme. Ani to, kto si ty, ani to, kto som ja. Poriadne dávno sme si stanovili zvláštne pravidlá,“ prešlo mi ešte hlavou.

– Máš podväzky? – prerušil moje myšlienky.

Nereagovala som, a tak sa sklonil pod stôl a chytil ma za nohu. Na chvíľu som zmeravela, pretože jeho ruky pálili na mojich členkoch.

Keď čašník priniesol to, čo sme si objednali, iritovalo ma, ako nalieva minerálku do pohára. Zdalo sa mi, že mu to trvá celú večnosť. Nevedela som sa dočkať, kedy odíde, aby som som už tú vodku mohla konečne vypiť. Potrebovala som sa prestať chvieť vo svojom vnútri.

– Pôjdeme? – opýtal sa.

Nemusel dodávať, kam ideme, a asi som mu aj bola vďačná za to, že to nepovedal.

– Dobre. Vezmem ti kartu, – povedala som a vstala od stola.

Vypýtala som si ju od recepcnej a podala mu ju.

– Počkaj ma v izbe, skočím ešte do auta pre nejaké veci.

Vyšla som hore do izby a zaliala ma horúčava, ktorú vzápätí nato vystriedala zima. Stiahla som si prsteň, vyzula topánky a nič lepšie ako to, aby som si sadla do kresla vedľa postele, mi nenapadlo. Stehná som dala úplne k sebe, a tak som tlak medzi nimi vnímala ešte viac. V zámke cvakla karta, dvere sa otvorili. Periférne som videla siluetu jeho postavy, ako vošiel, ale bolo to videnie cez zvláštny, hmlistý závoj túžby. Zároveň som bola presvedčená o tom, že keď mi dopraje to, čo chcem, tak sa moje videnie vyjasní, vedomie bude krištáľovo čisté a vrátim sa späť tam, kde je rovnováha a pokoj.

Na stôl položil fľašu vodky s energetickým nápojom a zložil si veci. Bez slova si sadol oproti mne na posteľ. Takmer sa dotýkal kolenom môjho stehna. Chýbalo už len niekoľko centimetrov. Vo vzduchu bolo cítiť napätie, ktoré ešte viac

stupňovala jeho vôňa. Pohľadom ma celú prebodával. Mykla som hlavou, v tom sa moje vlasy dotkli miesta pod uškom a striaslo ma. Boli sme v najintímnejšom komunikačnom okruhu. V priestore, ktorý je vymedzený už iba pre pohladenie a všetko intímne. Nepohla som sa. Pustila som ho do svojho priestoru. Predklonil sa, otvoril fľašu a dal sa mi z nej napiť. Odpila som.

– Toto som už dávno nevidel, – pousmial sa.

– Už si čítal Malého princa? – spýtala som sa.

– Ty ideš za svojím aj cez mŕtvolu, – povedal.

– Lebo ty nie, – zašepkala som. – Ak by som nešla, čo by bolo? Bol by si chudobnejší o Malého princa.

– Čo dodať, – usmial sa zas.

– Tak napríklad môžeš dodať to, že ťa teší, že vďaka mne si ho raz určite prečítaš. Inak, to bola niekedy dávno zásada. Nespáť s mužom, ktorý ho nepozná.

– Takže si ju porušila? Prečo?

– Asi preto, lebo som nikdy nespala s mužom, ktorý ho čítal. Tá zásada bola stanovená, keď som mala pätnásť rokov, ale to som ešte nevedela, aké má účinky, keď mi niekto dýchne na krk.

Dotkol sa mi nohy. Bruškami prstov po nej prechádzal, od členkov až po koleno. Po celom tele mi naskočila husia koža. Stiahla som sa a preložila ruky krížom cez hrudník. Pustil mi nohu, ale zvažnel. Pozeral sa mi do očí.

– Nerob to, lebo spadnem pod stôl, – povedala som.

Pery som mala pootvorené, aby som sa dokázala nadýchnuť. Vzduch, ktorý som dýchala nosom, mi už nestačil a Lukášove zreničky tmavli každou sekundou viac. Ruky som vsunula medzi stehná a tisla ich k sebe. Postavil sa. Jeho rozkrok som mala priamo pred očami, a tak som vytočila hlavu. Vsunul si ruku do mojich vlasov, vzal energetický nápoj, otvoril ho, napil sa a sadol si späť.

Sexuálna príťažlivosť medzi nami bola ako tornádo, ktoré točilo so mnou vo svojom epicentre, vo svojom vnútri, ťaha-

lo ma do výšok, z ktorých som potom padala, a preto som ho chcela zastaviť. Aspoň na chvíľu.

– Chceš vedieť, koho milujem? Úplne šialene? – opýtala som sa ho a pozrela sa mu priamo a prenikavo do očí.

Kývol hlavou, že chce, a prehltol. Potom sa natiahol za vodkou a odpil si z fľaše.

– Frederika Chopina, – usmiala som sa. – Som presvedčená o tom, že v minulom živote som bola jeho ženou.

– A teraz si Stanovou, – povedal.

„Tvojou,“ dodala som v duchu.

– Už nie som so Stanom. Dávno nie... Poznáš Chopinov príbeh?

Pokrútil hlavou že nie, usmial sa a doložil:

– Povedz mi ho.

– Dobre, ale nedotkneš sa ma, kým nedopoviem.

– A? Čo sa môže stať, keď sa ťa dotknem a nedopovieš? – usmial sa.

– Budeš si myslieť ako všetci ostatní, že si vymýšľam, keď tvrdím, že som naozaj bola ženou jeho života, – povedala som pokojne a prešla bruškami prstov po jeho perách.

Pootvoril ich a ja som len na sekundu a len na milimeter vsunula ukazovák do jeho úst. Mal horúci dych. Musela som sa nadýchnuť a privrieť viečka. Vzal mi dlaň do ruky. Pobožkal ju. Veľmi jemne, pomaly a mne sa zrýchlil dych.

– Hovor, Linda, počúvam ťa, – pošepkal mi do dlane.

Pootvorila som pery, ale nevyšiel zo mňa ani hlások. Bola som omráčená tým, čo robí, a aj vydesená z toho, že ak to bude trvať príliš dlho, bude si môcť myslieť, že som sa pocikala, keď sa dostane do mojich nohavičiek. Pozerala som sa na neho a keď si priložil prst k mojim perám a pootvoril mi ich ešte viac, prestala som na chvíľu dýchať.

– No tak hovor, chcem počuť Chopinov príbeh, a zvlášť ma zaujíma, ako si prišla na to, že práve ty si bola ženou jeho života.

Prikývla som. Hladil ma po tvári, po nose a keď sa ma dotkol na krku, museli moje zreničky zmeniť farbu.

– Frederik sa zoznámil s George Sandovou na jednom večierku. Ona mala tridsaťdva, on bol dvadsaťšesťročný mladý muž. Hral na klavíri nádherné skladby pre spoločnosť na tom večierku. George ho počúvala a zatúžila po ňom, – hovorila som pomaly a zreteľne.

Lukáš ma chytil za nohu a vyložil si ju na stehno. Zaklonila som sa. Jednu nohu som mala položenú na zemi a druhú na jeho stehne. Pomaly si posúval ruku po mojich lýtkach až ku kolenu a zašiel zaň. Zadok som posunula viac na kraj kresla, čakala som, že pôjde prstami a dlaňou ešte vyššie, ale on sa vrátil späť k členkom. Vsunula som ruku za svoje vlasy a prešla ňou po krku. Snažila som sa ho očami presvedčiť, aby posunul ruku vyššie, a rozťahla som stehná trochu od seba. Neurobil to.

– Ona bola kto? – opýtal sa ma.

– Barónka Dudevantová. Provokatérka. Preslávila sa ako spisovateľka pod mužským pseudonymom George Sand. V histórii francúzskej literatúry bola prvou ženou, ktorá prerazila do prvej ligy a preslávila sa. Bola najznámejšou francúzskou spisovateľkou 19. storočia, a tiež milenka viacerých známych osobností, – šibalsky som sa posmiala. – Aj ty si celkom známy, napriek tomu som dlho nevedela, čo robíš, – dodala som.

Neodpovedal. Posunul ruku po mojich lýtkach a stehne a dotkol sa lemu šiat. Jemne ich nadvihol a vsunul si dlaň pod ne. Rukou zašiel medzi stehná, posúval si ju medzi nimi až tam, kde mi už bilo srdce. Dotkla som sa dlaňou jeho zápästia a privrela viečka. Pritlačila som trochu, ale nedovolil, aby som ho riadila. Bolo to vzrušujúce a neznesiteľné zároveň.

– Pokračuj o Sandovej a Chopinovi, – povedal a vytiahol mi šaty až na pás.

Zaklonila som hlavu a pokračovala.

– Na svoju dobu bola poriadne revolučná a kontroverzná. Spájali ju s feminizmom, ale ona do toho hnutia odmietala vstúpiť. Rada si obliekala mužské šaty a vždy sa dostala aj tam, kde ženy prístup nemali.

– Ty nemáš mužské šaty. Je pekné, čo máš na sebe. Tie nohavičky. Chceš si ich vyzliecť? – opýtal sa ma.

Prikývla som, že áno. Usmial sa a povedal:

– Najprv si vyzleč šaty, Linda.

„Nie,“ pomyslela som si a hovorila ďalej.

– K jej ďalším výstrednostiam patrilo fajčenie na verejnosti. Fajčila cigary, cigarety, ktoré si sama šúľala, a vodnú fajku. Bola závislá od nikotínu a často sa obávala, že jej zásoby cigariet a tabaku nebudú stačiť.

– Budeš aj ty fajčiť? – opýtal sa ma.

– Nefajčím, – povedala som.

Dal si dole svoju nohu zo stehna, a to ma prinútilo narovnať sa. Postavil sa. Rozopol si opasok a stiahol zips. Prehltla som. Svoju veľkú dlaň si vsunul pod moje vlasy a zatiahol. Presne tak, aby dostal moje pery tam, kde ich chcel mať. Privrela som viečka. Nečakal, kým sa ho dotknem. Obtrel sa o ne a ja som pootvorila pery ešte viac. Jazykom som prešla okolo navretého žaluďa a otvorila oči. Díval sa. Vedela som, že sa mu bude páčiť, ako sa stráca v mojich ústach. Vzdychol. Vsúvala som ho pomaly. Tak aby cítil, aké mám mokré, horúce ústa, a aby cítil každú priehlbinku môjho jazyka na celej jeho dĺžke. Zastonal, keď prirazil žaluďom o moje mandle.

To, ako som sa dostala na posteľ, kedy mi vyzliekol šaty a nohavičky, si nepamätám. Mala som zmáčané celé stehná. Všetko. Od lona až po zadoček, všetko. Roztiahol mi nohy a ja som si priložila prst presne tam, kde to už vrelo. Našla som miesto, ktorého keď som sa dotkla, okamžite som sa napla a hrozilo, že omdliem. Strácala som sa v jeho pohľade. Nadvihla som panvu, ale Lukáš sa ani nepohol.

– Chcem ťa, prosím, – zašepkala som.

Pohľad sa mu zastrel ešte viac.

– Ja už nevydržím. Chcem, aby si ma napichol, no tak, – chytila som ho voľnou rukou za zápästie a zaborila doňho svoje nechty.

Tým som ho vyprovokovala. Neznášal, keď som mu zanechávala viditeľné stopy na tele po našich búrlivých milovaniach. Chytil ma silno za obe zápästia a pritlačil ich k posteli. Nadvihla som panvu a nedočkavo šla oproti nemu.

– Si veľmi tvrdý, – vzdychla som a začala som sa strácať.

Pochytil ma strach z toho, že to nevydržím. V tej chvíli som zas chcela, aby ma pustil. Prestala som vnímať, kde som, a rútila sa niekam, kde to bolo až bolestivo krásne. Vytočila som hlavu nabok, chcela som priložiť dlane na svoje pery, ale nemohla som, pretože zápästia mi silno tlačil ťažkými dlaňami k posteli. Mykla som sa. Jeho pohľad tmavol čoraz viac.

– Pod, Linda, chcem ti to urobiť.

Pery som tisla k sebe, ale potrebovala som všade uvoľniť napätie, a keď som ich pootvorila, aby som sa nadýchla, z úst sa mi vydral hlasný a hlboký ston, ktorý už nebolo možné zastaviť.

– Budeš plná mňa a voňať po mne, – povedal a priložil si pery k mojím. Tak aby som vnímala jeho dych. Dýchal priamo do mojich úst a špičkou jazyka prešiel po mojich perách. Keď som ho chcela pobožkať, nájst' svojím jazykom jeho, odtiahol sa a prirážal.

– Už budem, – vydýchla som priamo medzi jeho pery.

Vypĺňal ma dokonale. Díval sa mi do očí, ale ja som ich musela chvíľami privrieť. Celé moje lono a bruško sa začínalo sťahovať pravidelnými intervalmi. Vzpínal sa vo mne. Vnímala som stav, v ktorom som sa rútila mimo celého diaľnia. Niekam, kde na chvíľu neexistuje nič. Bola to akási čierna diera, ktorá úplne pohltila moju myseľ, a vždy mi potom napadlo, že som na chvíľu umrela. Pulzoval vo mne a cítila som, ako do mňa strieka horúce semeno.

Upokojila som sa, až keď som počula, ako púšťa vodu v sprche. Počkala som, kým príde z kúpeľne, aby som mohla ísť aj ja. Mala som svoje zásady, ktorým nerozumel, ale už sa nesnažil pochopiť ich. Keď som vyšla z kúpeľne, ležal na posteli a okolo pása mal obkrútený uterák. „Toto je moje?“ napadlo mi.

– Prečo si mokrá?

– Odmietam sa utrieť do uteráka, ktorý tu je, a svoj som si nepriniesla. Videl si tú škvrnu na závese? Podľa mňa je určite od rúžu, a nie od krvi, – povedala som a v duchu som musela priznať, že mal pravdu, keď chcel vedieť, koľko stojí izba na jednu noc, pretože na Slovensku sa podľa ceny dá určiť jej štandard.

– Tento hotel je des, – usmial sa a pokojne ležal ďalej.

„Je,“ napadlo mi, ale nebudem to priznávať, keďže som ho vybrala ja. Mala som vybrať ten vedľa, uvažovala som v duchu. Zoe však tvrdila, že tento je fajn, akurát zabudla dodať, že v izbách nikdy nebola.

– Nedopovedala som ti Sandovú a Chopina.

Sadla som si vedľa neho zamotaná v paplone.

– Počúvam, – nadvihol obočie a usmial sa.

– Chopin ju nechcel. Dokonca o nej povedal, že je protivná žena, a chvíľu aj pochyboval o tom, či je naozaj žena. Bola hrdá a nepoddajná. Nedovolila nijakému mužovi, aby nad ňou získal prevahu a ovládal ju.

Lukáš vstal a prešiel k stolu. Vzal nedopitú fľašu a položil ju na nočný stolík vedľa nás.

– Toto dopijeme, – ukázal hlavou smerom k nej.

– Vieš, čo o nej povedal Charles Baudelaire? – opýtala som sa ho.

– Netuším, – usmial sa.

– Že je hlúpa, ťažkopádna a utáraná a že je štetka.

Natiahol sa za fľašou a podal mi ju. Napila som sa. Bolo zvláštne, že som nemala problém piť tvrdý alkohol, ako keby

som pila vodu. Príjemne ma zahrieval a v kombinácii s Lukášovou prítomnosťou som mala pocit, ako keby som stála pred pecou, do ktorej ma chcú hodiť, aby som v nej zhorela.

– Raz napísala o Chopinovi tridsaťdvastranový list, ktorý poslala ich spoločnému priateľovi, – usmiala som sa.

– Čo v ňom bolo?

– V liste pre Chopina?

– Áno, v liste pre Chopina, – zdvihol obočie.

– Nepýtam sa, či ju miluje viac, alebo menej ako mňa. Z toho, čo sa deje v mojom vnútri, dokážem uhádnuť, čo sa musí diať v jeho. Chcem vedieť, na ktorú z nás by mal zabudnúť, aby si uchránil svoj pokoj, svoje šťastie, svoj život, ktorý sa zdá byť skutočne príliš krehký, aby bol vystavený veľkému utrpeniu... Verím, že naša láska by mohla pretrvať iba za takých podmienok, v akých bola zrodená, a že občas môžeme letieť až ku hviezdám a potom sa rozlúčiť, aby sme sa opäť poprechádzali po zemi, – odcitovala som spamäti.

– Krása, – žmurkol na mňa.

Prikývla som.

– Inak, Sandová mala aj milenkú, – vytiahla som obočie a pobavene som sledovala výraz na jeho tvári.

– Máš aj ty? – všimla som si, že zväžnel, a nechala som ho, nech si domýšľa.

– Spávala s jednou z najkrajších parížskych herečiek. Boli protiklady, ktoré sa absolútne priťahovali. Ich aférka šokovala a priniesla množstvo zlomyseľných klebiet. Napriek tomu George milovali pre guráž, odhodlanie a odmietanie kompromisov či pokrytectva. Priatelila sa aj s Turgenevom a s Dostojevským.

Lahla som si na posteľ a položila hlavu na vankúš. Privierali sa mi viečka. Už som nevnímala ani to, či sa na mňa Lukáš ešte pozerá. Fľaša bola pomaly dopitá, ale chcela som mu dorozprávať príbeh spisovateľky, ktorá verila, že muži a ženy sú si rovní, aj keď sú odlišní, a skladateľa, ktorý mal

úplne inú povahu a bol jej protipólom. Nesmelý a krehký. Vytočila som hlavu smerom k nemu a privrela viečka, ale hovorila som ďalej.

– Frederik ochorel a ona sa oňho starala, ale unavovalo ju to. Chýbalo jej pevné mužské objatie. Začali sa rozchádzať v názoroch a nakoniec sa celkom rozišli. On na ňu nezabudol ani na smrteľnej posteli a posledné jeho slová boli o tom, ako mu slúbila, že umierať bude v jej náručí, – pošepekala som a privrela viečka že len na chvíľu, ale už som ich nevládala otvoriť.

1. kapitola

Zoe a ja sme sa zoznámili na jednom charitatívnom koncerte. Patrila medzi vnímavé a výnimočné ženy. Bola vydatá, občas však mávala milencov, aj milenky. Páčilo sa mi jej slobodné, liberálne zmýšľanie a žiť život, aký žije ona so svojim manželom, by som rada žila aj ja. Bola vydatá, mala dvoch dospievajúcich synov a manžela hudobníka. Nežili podľa nikoho, žili podľa seba, a to bolo veľmi sympatické a slobodné. Keď mi rozprávala svoj príbeh, napadlo mi, že jediným dôkazom skutočnej lásky je sloboda a dôkazom slobody v akomkoľvek vzťahu je úprimnosť.

Po tom, ako som si úplne uvedomila túto skutočnosť, nech by bola cena akákoľvek, rozhodla som sa pre úprimnosť a slobodu a nechala mobil v obývačke na stole. V ten deň po práci, keď som vošla do predsiene, takmer som sa nestihla uhnúť stoličke, ktorá mi preletela popri hlave a urobila diery do steny. Takého agresívneho som Stana ešte nikdy nezažila, ale v kútiku duše ma to potešilo. Možno to bol znak toho, že mu asi celkom ľahostajná nie som, ale rovnako to mohol byť vo vzťahu ku mne aj jeho vlastnícky pud.

– Linda, čo to, kurva, má znamenať? – kričal a mával rukou, v ktorej držal mobil. Musel v ňom nájsť množstvo správ s mojimi pocitmi, mojím šťastím, mojou láskou, bolesťou, ale aj túžbou. Pozeral sa na mňa, kým som si v predklone trasúcimi rukami sťahovala zips na čizmách. Do Vianoc chýbali už iba dva dni a prvé, čo mi prešlo hlavou, bolo, že ho musím presvedčiť, aby sme aspoň kvôli našim dvom deťom zvládli prichádzajúce sviatky pokojne.

– Kto je Lukáš? – dýchal mi do tváre, a preto som si radšej sadla na Lenkinu plastovú stoličku pri dverách, ktorá tam bola jedine preto, aby sa mohla sama obúvať a vyzúvať.

– Nie je to nikto, – odpovedala som.

– Okamžite sa s tebou rozvediem. Za toto, čo si urobila, pôjdeš na kolená a zariadim aj to, aby si prišla o prácu. Ešte ma budeš prosiť, aby si sa mohla vrátiť, – vrieskal a ja som nerozumela, prečo musí tak veľmi kričať, keď stojí blízko mňa.

– Prosím ťa, môžeš prestať kričať? Nie som hluchá, a to, že kričíš, ešte neznamená, že sa všetko zmení, lebo si silnejší a vieš aj kričať, – zašepkala som a pozrela mu do tváre. Bolo prekvapivé, že som nič necítila. Žiadnu lásku, ľútosť, proste vôbec nič.

– Jasné, pani psychologička! Len skúšaj na mňa svoje ťahy, ale nezabudni, že tie zaberajú v ordinácii, a nie u nás doma. Zabila si ma. To, čo si tu popísala, ma zabilo. A teraz urobím, vieš čo? Vezmem mobil tvojej mamičke a oteckovi, nech si to prečítajú aj oni. Ako sa ich úžasná dcéra kurvila, – usmial sa a považoval to zrejme za nejaké víťazstvo nado mnou.

– A dám to aj tvojmu bračkovovi, ktorý mi chcel rozbiť ksicht, lebo ja som ten najhorší, však anjelik?! – dodal, buchol dverami a odišiel.

Vstala som. Umyla som si ruky a tvár a sadla som si v obývačke do kresla. Žabky boli na krúžkoch. Lenka mala klavír, Lucia volejbal. Začínali sa vianočné prázdniny. Nepredstavovala som si, čo bude, pretože neexistovali nijaké verzie, ktoré by mohli byť zaručené. Bola som si však takmer istá, že môj mobil nevezme ani k našim, ani k môjmu bratovi. Bolo by to preňho ponižujúcejšie ako pre mňa a na to si Stano vždy potrpel. Chcel byť vnímaný skoro ako pánboh, ktorému nikto nič nemôže.

Vrátil sa po hodine pokojnejší. Stála som v kuchyni pri kuchynskej linke a čakala, kým zovrie voda na kávu. Prešiel popri mne, akoby som bola vzduch, a sadol si na stoličku.

– Kto je Lukáš?! – opýtal sa ma zas s krikom.

– Nikto, nerozumieš že nikto? – odpovedala som mu.

– Dobre, keď nikto. Kedy podávaš žiadosť o rozvod? – vrieskal ďalej.

Vzala som zaliatu kávu, sadla si za stôl oproti nemu a odpovedala:

– Po sviatkoch, ak by to bolo možné. Hneď v januári. Nechcem dievčatám pokaziť Vianoce. Ony za nič nemôžu.

– A to, že im dojebeš celý život, ťa neserie, však?! Pretože my dvaja sme skončili a skončili aj dotácie z mojej strany, – povedal a pozeral sa na mňa takmer víťazoslávnym pohľadom. – Alebo ťa bude vydržiavať Lukáš? – dodal.

– Vieš vôbec, že chodím do práce a mám vlastný príjem? Nikdy som na seba neminula ani cent z tvojich peňazí. To, že som ich míňala na dievčatá, bolo pre ich dobro. Ak teraz zrazu nebudú, aj tak to nejako zvládneme. Pretože ak skončí tvoja podpora, ublížiš tým nie mne, ale predovšetkým im.

– Budeš žiť s ním? – opýtal sa.

Mala som pocit, že okrem toho, kto je Lukáš a prečo som ho podviedla, ho nezaujímajú nič iné. Nechcel vedieť, prečo som to urobila, čo ma k tomu priviedlo. Na druhej strane, ak si naozaj prečítal všetky správy, tak v nich našiel odpovede.

– Nebudem žiť s nikým. Nebudem žiť s nijakým mužom už nikdy viac. Chcem žiť sama, s dievčatami a byť slobodná. Neriešiť, čo bude na večeru, lebo vždy sa niečo nájde. Nehádať sa o tom, kto vyberie Lenku zo školského klubu, a prečo zas ty nemôžeš. Budem vedieť, že sa môžem spoľahnúť len na seba tak ako aj doteraz a vôbec ma nebude trápiť, prečo to tak je, – odpovedala som.

– Ja ti poviem, prečo to tak je. Pretože každá iná žena by bola rada, že si môže sadnúť do svojho auta, ktoré som jej kúpil. Že si môže vziať do ruky špičkový mobil, ktorý som jej tiež kúpil, a zavolať vychovávateľke nech Lenku pošle, že ju čakáš na parkovisku. Veď zatiaľ stihneš napísať päť alebo šesť esemesiek svojmu milencovi, aby z teba konečne vyjebal aj mozog, – zakričal a buchol po stole.

– Prosím ťa, prestaň. Viem, že sa ti to možno hrozne počúva, viem, že ma teraz nenávidíš, a áno, máš aj pritom všetkom možno pravdu, že mám skvelý materiálne zabezpečený život, ale zabíjal si ty mňa. Pomaly a postupne. Moju lásku k všetkému peknému a k skutočným hodnotám, – zajakávala som sa, pretože sa mi sťahoval žalúdok a chcela som vydržať neplakať. Bola som veľmi rozrušená. Vedela som však, že ak chcem dospieť k tomu, čo je dôležité pre mňa, potrebujem veľkú odvahu a nedovoliť strachu zahniezdiť sa v mojom vnútri.

Vstal a odišiel do spálne. Počula som, ako búcha a trieska, a keď som pochopila, že si vybíja zlosť na mojich knihách, nemohla som to nechať tak. Vyskočila som zo stoličky a vpáľila do spálne. Zhadzoval ich z políc. Dostojevského, encyklopédie, ženské romány, ničil moje bohatstvo. S každou jednou knihou ma spájala určitá udalosť v mojom živote. Každú jednu som si kúpila, keď som chcela uniknúť z reality či objaviť niečo iné. Alebo som z nich nasávala informácie, ktoré ma odborne posúvali, a práve preto sa mi v práci darilo. Pohľad na to, ako mi ich chcel zničiť, spôsobil, že mi začali tiecť slzy po lícach.

– Čo reveš? Však sú to len papiere. Sú to vymyslené riadky, ktoré ťa pomaly a postupne pripravili o všetok tvoj racionálny rozum. Uvedomuješ si, že nežiješ v realite? – vrieskal a keď vzal do rúk Malého princa a pretrhol ho na polovicu jedným šupom, došlo mi, že pretrhol všetko.

Utrela som si slzy, otočila sa a vrátila som sa späť do kuchyne. Vedela som, že chvíľu potrvá, kým sa jeho zlosť utlmí, a že keby som sa ozvala, tak by sa to stupňovalo ešte viac. Po chvíli prišiel za mnou zas a povedal: – Môžete tu ostať bývať, ja si kúpim dom, ktorý som plánoval tento rok kúpiť pre nás.

– Ďakujeme, – odvetila som a odpila z kávy.

Vo svojej mysli som prekročila akýsi prah, ktorý delil známe od neznámeho. Prekročila som pocit bezpečia, ktoré však bolo zaručené jedine tým, že som sa denne vracala do

známeho prostredia. Takéto pohodlie bolo ľahké zvládnuť, pokojne som mohla ako keby spať roky a nemusela bdieť a strážiť ho, pretože ma denne obklopovalo. Vlastne nemusela som robiť vôbec nič, ani žiť, a to ma ubíjalo. Všetko bolo samozrejmé. Náš byt, naše deti, naše autá, náš majetok, to, že sme manželia. Všetko samozrejماً vec, ktorá ma ubíjala. Tým, že som ten prah prekročila a ocitla sa v neznámom prostredí, prebudila som v sebe zároveň aj strach. Uvedomila som si, že ak v niektorých veciach odteraz pochybím, bude to len a len pre moje rozhodnutie. Vedela som však, že ak nebudem vedieť tomuto strachu čeliť, tak ma ešte viac pripúta k známemu prostrediu a od tej chvíle sa stanem mŕtvou.

– To je všetko? – opýtal sa ma.

– Nie, chcem ťa ešte poprosiť, ak sa to dá, zvládnime kvôli dievčatám tieto Vianoce. Aspoň Štedrý deň, a potom im to spolu povieme. Ony s týmto nemajú naozaj nič. Vždy budeš ich otcom a ja ich matkou a na to by sme nemali zabúdať, – povedala som a začali mi tieť po tvári slzy.

Keď sme sa obaja upokojili, Stano začal opravovať stenu v predsieni a ja som sa vybrala pre dievčatá. Spoločne sme potom zlepili Malého princa a všetky knihy vrátili späť tam, kde bolo ich miesto.

Žiadosť o rozvod som podala hneď po Novom roku. Medzi sviatkami sa nám podarilo obom upokojiť sa, našli sme si aj priestor na pokojný rozhovor, pri ktorom sme sa dohodli, ako budeme ďalej fungovať. Uvedomili sme si, že máme dve dcéry, ktoré za nič nemôžu, a práve kvôli nim sa musíme správať ako dvaja rozumní a dospelí ľudia.

– Linda, ja som chcel mať len šťastnú rodinu, – povedal, čupol si pred mňa a chytil ma za ruku.

Zdvihla som hlavu a pozrela sa mu do očí.

– Čo znamená podľa teba šťastná rodina? Vieš mi aspoň trochu priblížiť, čo znamená napríklad podľa teba šťastná ro-

dina v lete? Ako má vyzerat' – opýtala som sa ho pokojným hlasom.

– Píšeš nejakú vedeckú prácu o rodine? – opýtal sa ironicky a zase sme sa ocitli na pokraji ďalšej hádky.

– Nie, normálne sa ťa pýtam. Popíš mi ju...

Kývol bezmocne rukou, postavil sa a odišiel do vedľajšej izby, za čo som mu bola vďačná.

Nikdy sme sa pred dievčatami nehádali, no vďaka citlivým anténam, ktoré mali v sebe zabudované, rovnako ako všetky deti vnímali nevraživosť, ktorá medzi nami bola. Stačil podráždenejší hlas alebo znechutené výrazy tváre. Vždy som sa snažila byť k nim férová. Z praxe som vedela, že ak by som ich nútila chytiť stranu jednému z nás, tak by som ich vystavila zložitým konfliktom lojality. To, že som ja nevyhovovala Stanovi a on mne, neznamenalo, že som z neho pred nimi robila zlého, a viem, že ani on nerobil zlú zo mňa. Netvárili sme sa pred nimi, že o nič nejde, úprimne sme im obaja vysvetlili, že naše manželstvo sa skončilo, ale vždy sme sa snažili o to, aby nestratili pocit istoty a bezpečia.

Pocity vo mne však boli z času na čas veľmi rozporuplné. Na jednej strane prevládala zodpovednosť predovšetkým za ne a na druhej strane neskutočná túžba po slobode, kde nikomu nebudem musieť vysvetľovať, prečo nie je napríklad nakúpené a prečo sú knihy dôležité. Vedela som, že ak raz ochutnám slobodu, nikdy neoľutujem svoje konanie, pretože vo svojom živote som stretla mnoho žien, ktoré stratili vlastnú dôstojnosť. Bol to zrejme aj následok zraniteľnosti, ktorá sa ťahala počas mnohých tisícročí. Ženy vždy záviseli a ešte aj v súčasnosti závisia od mužov natoľko, ako keby hodnotu žien určovali oni. Ako keby sa šťastie žien mohlo odrážať iba v očiach mužov. Je rarita stretnúť ženu, ktorá pozná sebaúctu. Občas sa až vydesím, aké sú niektoré ženy ponížené, a ako dlho dokážu tento stav tolerovať. V skutočnosti je však každá žena „Kráľovná.“ Hodnosť by si mala udeliť sama a nebyť vo vzťahoch, ktoré nie sú jej hodné.